κατεχόμενος ἀπ' τὰ πόδια ὥς τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ κυνηγιοῦ. Ἐφτάσαμε σὲ λίγο κοντὰ στὴς λίμνες.

Οἱ σκῖνοι ποὺ τὴς περιστοιχίζαν ἀκινητοῦσαν, καμμιὰ πνοὴ δὲν τοὺς χάϊδε καὶ μόλις τὸ νερὸ σάλευε σχεδὸν ἀνεπαίσθητα.

Ὅταν ἐφτάσαμε στὴ μικρὴ καλύβα, ὅπου ἔπρεπε νὰ παραφυλάξουμε, ὁ ἄντρας μου γέμισε γρήγορα τὸ τουφέκι του καὶ ὁ ξερὸς αὐτὸς ἦχος ἀπήχησε σὲ μένα ἀλλόκοτα. Μὲ κατάλαβε ποὺ ἔτρεμα καὶ ρώτησε : «Μήπως σ' ἐτρόμαξε αὐτό ; Μπορεῖς νὰ φύγῃς.» Τοῦ ἀποκρίθηκα : «Παρακαλῶ, δὲν ἦρθα γιὰ νὰ γυρίσω πίσω. Εἶσαι ἀστεῖος ἀπόψε !» Ἐκεῖνος μουρμούρισε : «Ὅπως θέλεις ;» Καὶ μείναμε ἀκίνητοι.

Πέρασε μισὴ ὥρα σχεδὸν κ' ἐπειδὴ ἔβλεπα νὰ μὴν ταράζῃ τίποτε τὴν βαρειὰ καὶ λαμπρὴ γαλήνη τῆς φθινοπωρινῆς νύχτας, ρώτησα :

«Εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ ;»

Ὁ Ἐρβὲ τινάχτηκε σά νὰ τὸν εἶχα δαγκάσῃ, καὶ μὲ τὸ στόμα του στ' αὐτί μου, εἶπε : «Εἶμαι γι' αὐτὸ βέβαιος, ἀκοῦς ;»

Καὶ ἡ σιωπὴ ξανάρχισε.

Εἶχα ἀρχίσει σχεδὸν ν' ἀποκοιμιέμαι ὅταν ὁ ἄντρας μου μοῦ ἔσφιξε τὸ μπράτσο κι' ἡ φωνή του, συρτή, ἀλλαγμένη, ἐπρόφερε : «Βλέπεις, νά, ἐκεῖ πέρα, κάτ' ἀπ' τὰ δέντρα ;» Πρόσεξα καλὰ καὶ δὲν εἶδα τίποτα. Καὶ γλήγορα ὁ Ἐρβὲ ταχτοποιήθηκε, κυττῶντάς με στὰ μάτια. Ἤμουν κ' ἐγὼ ἕτοιμη νὰ τραβήξω, ὅταν τριάντα μέτρα μπροστά μας, ἕνας ἄνθρωπος φάνηκε μέσα στὸ φῶς, ποὺ πήγαινε μ' ἀκανόνιστο βῆμα, μὲ τὸ σῶμα γυρμένο, σὰ νᾶταν δραπέτης.

Τόσο ξαφνιάστηκα μ' αὐτό, ποὺ ἔρριψα μιὰν ἄγρια φωνή· μὰ πρὶν ἀκόμα στρέψω πρὸς τὸν ἄντρα μου, μιὰ φλόγα πέρασε μπροστὰ στὰ μάτια μου, ἕνας κρότος μὲ ζάλισε, κ' εἶδα αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο νὰ κατρακυλᾷ χάμω σὰν τὸ λύκο ποὺ δέχεται μιὰ σφαῖρα.

Ἔβαλα τὴς φωνὲς τρομαγμένη, σχεδὸν τρελλή· τότε ἕνα χέρι μανιασμένο, τὸ χέρι τοῦ Ἐρβέ, μ' ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμό. Μ' ἔρριξε χάμω κ' ὕστερα μὲ σήκωσε ψηλά, μὲ τὰ δυνατά του χέρια. Ἔτρεχε, κρατῶντάς με στὸν ἀέρα, πρὸς τὸ σῶμα ποὺ ἦταν πιὰ ξαπλωμένο στὰ χόρτα καὶ μ' ἔρριξε ἀπὸ πάνω του ἄγρια, σὰ νἄθελε νὰ μοῦ σπάσῃ τὸ κεφάλι.

Ἔνοιωσα πῶς χάνομαι. Θὰ μὲ σκότωνε ! Ἐσήκωνε πιὰ τὴ φτέρνα του πάνω ἀπὸ τὸ μέτωπό μου, ὅταν ἔξαφνα κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἁρπάχτηκε ἀπὸ κάποιον, κυλίστηκε χάμω, χωρὶς νὰ καταλάβω τὶ συνέβη.

Σηκώθηκα ἄξαφνα κι' εἶδα γονατιστὴ ἀπάνω του, τὴν Πακέττα, τὴ θαλαμηπόλο μου ποὺ γαντζωμένη ἀπάνω του σὰ λυσσασμένη γάτα, τοῦ ξερίζωνε τὰ μαλλιά, τὰ μουστάκια καὶ τὸ δέρμα τοῦ προσώπου του.

Ὕστερα, σὰ νὰ τῆς ἦρθε ἄξαφνα κάποια ἄλλη ἰδέα, σηκώθηκε καὶ πέφτοντας ἀπάνω στὸ πτῶμα τὸ ἀγκάλιαζε, τὸ φιλοῦσε στὰ μάτια, στὸ στόμα, ἀνοίγοντας μὲ τὰ χείλη της τὰ νεκρά του χείλη, ζητῶντας ἐκεῖ μιὰ πνοή, γυρεύοντας τὰ ἀταλὰ χάδια του.

Ὁ ἄντρας μου, ποὺ σηκώθηκε ἐν τῷ μεταξύ, κυττοῦσε ἐξαφνιασμένος· κατάλαβε τὶ συνέβαινε, ἀντελήφθη τὸ λάθος του, καὶ πέφτοντας στὰ πόδια μου, εἶπε : «Ὦ ! συγχώραμε, ἀγαπημένη μου, σὲ ὑποψιάστηκα καὶ σκότωσα τὸν ἐραστὴ αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ. Μὲ κορόϊδεψε ὁ φύλακάς μου.»

Ἐγὼ κυττοῦσα τὰ θερμὰ φιλιὰ ποὺ ἔδινε ἡ κόρη αὐτὴ στὸ πεθαμένο ἐραστή της. Ἤμουν καταταραγμένη...

Κ' ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ κατάλαβα ὅτι δὲν θὰ ἔμενα πιστὴ στὸν ἄντρα μου.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΑΠΟΛΙΘΩΜΑΤΑ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Τὸ ζήτημα τῆς προελεύσεως τῶν ἐρυθροδέρμων τῆς Ἀμερικῆς προεκάλεσε κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν μεγάλας συζητήσεις. Ἡ Ἀμερικὴ κατῳκήθη ἄρά γε ἀπὸ φυλὰς σιβηριανὰς ποὺ διέβησαν τὸν πορθμὸν τοῦ Μπέριγκ εἰς μακρὰν περίοδον μεγάλου ψύχους τὸ ὁποῖον τὸν μετέβαλεν εἰς πάγον ; Ἢ ἀπ' ἐναντίας ὑπῆρξεν ἡ κοιτὶς ἀνθρωπίνης φυλῆς μὴ ἐχούσης οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τοὺς εὐρωπαιο ἀσιανοὺς προγόνους μας ;

Κατ' αὐτὰς ἡ συζήτησις ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος ἐπανελήφθη αἰφνιδίως μὲ τὴν ἀνακάλυψιν εἰς Φλωρίδα ἀνθρωπίνων ὀστῶν καὶ ἄλλων ἀπολιθωμάτων ζώων ἐκλιπόντων ἀπὸ τῆς «πλειστοκενῆς» περιόδου, ἰδίως δὲ ὀδόντων *σμιλόδοντος* (εἴδους τίγρεως μὲ ὀδόντας ἔχοντος σχῆμα ξίφους), ἑνὸς τεραστίου κρανίου γιγαντιαίου λύκου, τῶν ὀδόντων καὶ τῶν ὀστῶν ἑνὸς ἐλέφαντος, ἑνὸς μαστόδοντος καὶ ἑνὸς μαμμούθ.

Τέλος, ὁ κ. Οὐέτλς, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Ὀκτωβρίου 1923, ἀνεκάλυψε χαυλιόδοντα μαστόδοντος φέροντα ἐντομάς, αἱ ὁποῖαι προφανῶς ἦσαν ἔργον ἀνθρωπίνης χειρός. Ὁμοίως ἀνεκαλύφθησαν τὰ ὀστᾶ πτηνοῦ γιγαντιαίου, εἴδους πελαργοῦ. Τέλος ἀνεκαλύφθησαν ὀστᾶ ἀνθρώπινα, τὰ ὁποῖα Ἀμερικανοί τινες παλαιοντολόγοι διατείνονται ὅτι ἀνάγονται, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα ἀπολιθώματα, εἰς ἄνθρωπον ὅστις ἐτάφη ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὰ τρόπαια τῆς θήρας του, πρὸ 250000 ἐτῶν !

Πιθανὸν ὅμως αἱ ἀνθρώπιναι ταφαὶ νὰ εἶνε μεταγενέστεραι καὶ οἱ παλαιοντολόγοι τῆς Φλωρίδος νὰ πλανῶνται, ἀφοῦ αἱ ἀρχαιότεραι εὐρωπαϊκαὶ ταφαὶ ποὺ ἀνεκαλύφθησαν μέχρι τοῦδε (ἐκ τοῦ Κρὸ-Μανιὼν) δὲν ἀνέρχονται πέραν τῶν 30000 ἐτῶν. Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΠΑΝΟΣ ΜΕΪΤΑΝΗΣ

Εὑρισκόμεθα πρὸ τοῦ 21 ἀκόμη. Ἡ Τουρκία εἶνε πανίσχυρη. Τὴν τρέμει ἡ Εὐρώπη, πολιορκεῖ τὴν Βιέννην, ἀπειλεῖ τὰ πάντα. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν περίοδον τρεῖς γενναῖοι ἄνδρες περιφέρονται ὡς ἀντάρται εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἀκαρνανίας, ἀποφεύγοντες τὴν Τουρκικὴν τυραννίαν. Οἱ ἁρματωλοὶ τῆς Στερεᾶς: Ἀγγελῆς Σουμίλας ἢ Βλαχαγγέλης, ἐξ Ἰωαννίνων, Πάνος Μεϊτάνης, ἐκ Κατούνης τῆς Ἀκαρνανίας καὶ τὸ Μικρὸ Χαρμόπουλο ἐκ τῶν Ἀγράφων. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ λεοντόκαρδοι καταδιώκονται ἀπὸ Τούρκους καὶ Ἐνετούς. Καὶ πολεμοῦν ἐναντίον τῶν πρώτων εἰς τὴν ξηρὰν καὶ τῶν δευτέρων κατὰ θάλασσαν. Ἡ Ἐνετικὴ ὅμως δημοκρατία, διαρκούσης τῆς πολιορκίας τῆς Κρήτης, κατορθώνει νὰ τοὺς συλλάβῃ διὰ προδοσίας εἰς τὰ παράλια τῆς Βονίτσης. Ἄσπλαχνοι καὶ θρασύδειλοι οἱ Ἐνετοὶ τοὺς δένουν χειροπόδαρα, τοὺς φορτώνουν σὲ μιὰ γαλέρα καὶ τοὺς ταξειδεύουν γιὰ τὴ Βενετία. Εἰς τὰ παράλια ὅμως τῆς Δαλματίας, ἡ βενετσάνικη γαλέρα βρίσκεται μπρὸς εἰς ἕνα ἀλγερινὸν πειρατικόν.

Μετὰ τοὺς πρώτους ἀκροβολισμούς, ὁ Ἐνετὸς πλοίαρχος δέχεται νὰ παραδοθῇ. Οἱ Ἀλγερῖνοι πειραταὶ εἶνε περισσότεροι καὶ δὲν τολμᾷ νὰ μετρηθῇ μαζί των.

Οἱ ἁρματωλοὶ ἄκουσαν ἀπὸ τὸ ἀμπάρι ποὺ βρίσκονταν ἀλυσσοδεμένοι τὸν θόρυβο καὶ ρώτησαν κάποιο ναύτη τί συμβαίνει.

— Μᾶς ρίχτηκαν Ἀλγερῖνοι πειραταί, λέγει ὁ ναύτης καὶ θὰ παραδοθοῦμε γιατὶ εἶνε πειὸ πολλοὶ ἀπὸ μᾶς.

— Θὰ παραδοθῆτε ; Τί λὲς μωρέ ; Πὲς τοῦ καπετάνιου σου γρήγορα νὰ μᾶς λύσῃ νὰ πολεμήσουμε ἐμεῖς μαζί σας...

Ὁ Ἐνετὸς πλοίαρχος πληροφορεῖται τὴν πρότασιν τῶν δεσμίων του, σκέπτεται, ξανασκέπτεται, ἔτσι κι' ἀλλοιῶς χαμένος, καὶ τοὺς λύνει. Ἁρπάζουν αὐτοὶ τ' ἁρματά τους καὶ καθὼς τὸ πειρατικὸ πλησίαζε πηδᾶν μέσα μ' ἀλαλαγμοὺς κι' ἀρχίζουν τὸ σκοτωμό. Τρομάζουν οἱ Ἀλγερῖνοι πειραταί. Ἐμψυχώνονται οἱ Βενετσιάνοι. Ἐπακολουθεῖ σωστὸ μακελειό. Οἱ τρεῖς ἁρματωλοὶ πολεμοῦν σὰν λεοντάρια καὶ νικοῦν καὶ σκλαβώνουν πειρατικὸ καὶ πειρατάς !...

Ἔτσι νικηταὶ καὶ τρομοκρατοῦν πλέον κι' ὄχι δέσμιοι, φθάνουν στὴ Βενετία. Διηγεῖται ὁ πλοίαρχος στὴ Γερουσία τοὺς ἄθλους τῶν τριῶν ἁρματωλῶν καὶ ἡ Γερουσία τοὺς ἀνταμοίβει μὲ βαθμοὺς καὶ γαίας.

Οἱ Τοῦρκοι ὅμως πολιορκοῦν ἀκόμα τὴ Βιέννη. Οἱ Γενίτσαροι ἐρημώνουν τὴν Στυρία καὶ τὴν λοιπὴν Γερμανία.

Ἡ ἡμισέληνος ἀπειλεῖ ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη. Ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας, οἱ τρεῖς ἁρματωλοί, συνεννοουμένοι καὶ μὲ τοὺς Ἐνετούς, ἀποβιβάζονται στὴν Ἀκαρνανία, εἰδοποιοῦν καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ὁπλαρχηγοὺς τῆς Στερεᾶς κι' ἀρχίζουν ἄγριον ἀγῶνα κατὰ τῶν Τούρκων. Λόγῳ τοῦ περισπασμοῦ αὐτοῦ, λόγῳ τῆς ἀπασχολήσεως τῶν Τούρκων μὲ τοὺς ἁρματωλούς, σώζεται τοῦ κινδύνου τῆς τουρκικῆς πλημμύρας ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη...

Ποῖος τὰ ἐνθυμεῖται ὅμως αὐτὰ πλέον καὶ ποῦ εὐγνωμοσύνη ;

Ἂς εἶνε ὅμως αἰωνία ἡ μνήμη τῶν τριῶν λεοντοκάρδων ἁρματωλῶν. Ἐλαφρό, ἅγιο καὶ τιμημένο τὸ χῶμα ποὺ τοὺς ἐκάλυψε !..

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ